

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Institutiovm Ad Oblatos S. Ambrosii Pertinentivm Epitome. Carolus S. R.
E. Presb. Card. Tit. S. Praxedis, Dei & Apostolicae sedis gratia
Archiepiscopur Mediolani, Oblatis Salutem in Domino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

INSTITVTIONVM AD OBLATOS S. AMBROSII PERTINENTIVM EPITOME.

*Carolus S. R. E. Presb. Card. Tit. S. Praxedis, Dei
& Apostolicae sedis gratia Archiepiscopus Medio-
lani, Oblatis Salutem in Domino.*

NVNC tandem filij
quas iamdiu à no-
bis expectasse vos,
vel potius expetisse
scimus, Congrega-
tionis nostrae insti-
tutiones, in manus
vestras editae veniunt. Prodeunt illae
nunc quidem ex intimis animi nostri
sensus in lucem, in sinumque vestrum
rectè festinant. Vestra iam interest,
promptè eas excipere, libenter ample-
cti, diligentissimè obseruare, atque in
eo honore semper habere, quem & ea-
rum æquitas cum incredibili Ecclesiae
nostrae utilitate coniuncta, & nostra er-
ga vos pietas, & fides vestra, & ve-
strum obediendi institutum efflagitare
videtur. Nam labor noster, ac studiū,
quod in hisce condendis adhibuimus,
irritum planè esset; & vos præterea om-
ni fructu quem ex illis capere oportet,
omnino careretis; Si vos operæ soli-
citudiniquè nostrae vestris animis stu-
dijsque vestris haud respondeatis, has-
que nostras, quas vobis in præsentia of-
ferimus institutiones, toto pectore non
amplectamini. Quare nè id accidat vn-
quam, magnopere cauere debetis. Nam
vt corporis humani constitutio, absque
neruis, & compagis, vinculorumque ad-
miniculo coherere, vimque suam con-
seruare non potest; sic societatis huius
corpus neque stare neque contineri va-
let sine certis quibusdam institutionum
quasi vinculis. Varie quippe sunt ac
multiplices animorum propensiones,
diuersa studia, atque mores. Quam-

obrem nisi quibusdam præceptorum
sanctionibus collegia connectantur, &
ad vnum finem dirigantur; nè quan-
tum dissoluantur dirimanturque pe-
riculum est. Illis enim voluntatum
varietas, studiorum diuersa ratio, mo-
rum dissimilitudo temperatur; disper-
sa colliguntur; dissipata colliguntur;
multa demum vnum efficiuntur. Cum
omnes autem, qui se in aliquam socie-
tatem aggregarunt, magnam adhibere
oporteat diligentiam & curam, ad
eius societatis leges cognoscendas, at-
que obseruandas; tum vos id maximè
ac diligentissimè facere omnino debe-
tis. Magna enim principiorum est vis,
ac latius emanans, seque in omnem
partem innata quadam facultate dif-
fundens. Atque vt ab radice arbor, &
à fonte effluunt riuus: ita suis principijs
cætera quoque omnia respondent.
Cum igitur huius congregationis vos
ipsi primordia, & quasi primitiæ sitis;
illud in animum planè inducere debe-
tis, & quasi altius figere, vestrum hoc
in genere exemplum plurimum esse
momenti, non solum apud præsentem,
sed apud posteros etiam habiturum;
in eamque propterea toto pectore cu-
ram vobis esse incumbendum, vt quàm
optimum atque præstantissimum sit
exemplum istud vestrum. Vos estis
filij, tanquam Ciuitas in altissimo mon-
te sita, & oculis omnium exposita. In
vos præsens hominum ætas, in vos po-
steri animos mentesque conuertent.
Quapropter cauendum vobis est, nè
quid indecorum, nè quid remissum.

ne quid ab instituta vitæ ratione alienum in vobis animaduerti vllò vnquã tempore possit. Vos estis lucerna Congregationis huius in sublimi candelabro, vnde in omnes partes splendor lumenque diffundatur, accensa, Vos estis sal, quo ceterum hunc Oblatorum in omnem ætatem condiri oportet. Ma neat igitur præclaræ mentis vestræ, præstantiamque actionis splendor in omnem ætatem: vigeat virtutum vestrarum memoria in omnia secula. Nihil vnquam de honesto studio, nihil de præstanti in quouis virtutis genere contentione remittite. Non quantum profeceritis, sed quantum ab antiquis illis probis huiusce etiam viciuatis sacerdotibus, quantum ab Apostolis, quantum ab ipso IESV CHRISTO Domino nostro abitis, vobiscum cogitate. Hæc institutionis vestræ regulas in manibus semper, multò autem magis in animis, & in actionis vsu habete. Nihil in his temerè, nihil inconsideratè possum est, nihil superuacaneum, nihil inutile. Omnia à nobis diligenter expensa sunt, & cum lectissimis sapientibusque viris collocata, & quod caput est, magnis ac diuturnis precibus, atque etiam lachrymis à Deo postulata, & vt speramus, impetrata. Quare neque quidquam est, quod in his iure contemni possit, aut parui aestimari debeat. Omnia enim tum ad animarum salutem procurandam; tum ad ipsam congregationem conseruandam ita spectant, vt si quidpiam eorum omittatur, vel vestrum officium cum aliquo animarum dispendio desiderari, vel statum ipsius congregationis damnum facere necessesse sit. Sed de his satis. Reliquum iam est, filij, vt vos congregationem istam Oblatorum sancti Ambrosij, quam nos totius Mediolanensis Ecclesiæ causa instituisse scitis, sic complectamini, vt illam & virtutum vestrarum exemplis foueri, & spiritualibus progressionibus ornari, & beneficiis auctiorem splendidiorumque reddi, in eaque amplificanda neque piam voluntatem ardensque studium, neque promptam obedientiam, officiumque perfectum in vobis desiderari cognoscant omnes: vobisque præterea

persuadeatis, nos pro Archiepiscopalia nostri muneris ratione, proque paterna charitate qua vos vnice in CHRISTO diligimus, vestras in via Domini progressionibus, quantum in nobis est, perpetuò esse adiutores; de vobisque adeo sollicitos fore, vt quemadmodum pro Ecclesiæ huius salute non inuigilare solùm, sed vitam etiam profunderè, si opus sit, parati sumus; ita nihil inexcogitatum, nihil intentatum in posterum simus relicturi, quod ad vestras omnium, vestreque congregationis rationes pertinere arbitrabitur. At verò vt immortalia denique præmia reportetis, abundantiorumque in dies diuinam gratiam consequamini; Deum orabimus, obsecrabimusque omni assidua præce. Dat. Mediol. Idib. Septembris 1581.

INSTITVTIONVM AD

Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER PRIMVS.

De Scopo Oblatorum, & congregationis illorum fundamentis.

Cap. I.

Oblatorum Congregatio, cum ex hominibus constat, qui sanctissimo Patri Ambrosio, Ecclesiæ Mediolanensis Antiquo & Patrono vltio suaque sponte sese offerunt; debent illi profectò omnes sibi persuadere, ad multiplicia huius Ecclesiæ munera surgenda, & ad præclaraque opera præstada sese vocari. Hos enim Ambrosio Duce militantes, qui tam strenuè, dum in terris fuit, pro Ecclesiæ Mediolanensi se gessit, & illius exemplo labores quosque perferre, difficillima quaque superare, omne virtutum genus complecti, animas que tandem omni sanctarum virtutum contentione ad CHRISTVM ducere oportet. Quare ita etiam se conformare omnino debent, vt in rebus gerendis, atque in omni viuendi ratione, sanctum quendam animi ardorem perpetuò sentiant, atque alast.

Vim.

Vim autem istam animi insignem præclaramque virtutem tum demum assequi se posse confidant, si huius quidem diocesis animas, quasi fructum esse vberissimi agri à sanctissimo illo Patre nostro exculti meminerint in primis; tum dies noctesque secum cogitauerint, agrum hunc à præstantissimo illo viro diuinis doctrinis, sanctis exemplis, assiduis vigilijs, egregijs meritis, & laboribus summis comparatum fuisse; ac post eum denique Archiepiscopis successoribus, illisq; à deo omnibus, qui in hac cura quouis modo opem ferunt, à Deo ac Domino Nostro IESU CHRISTO plurimum esse commendatum.

Hæc si præstiterint, illud etiam planè sequetur, vt eos singulari potius erga animarum salutem pietate, & inflammato diuini cultus desiderio, studioq; obtemperandi ijs, qui in illos diuinam potestatem exercent atque auctoritatem, huius congregationis susceptum institutum perfectè exequi, quam pœnarum metu, cognoscant omnes.

Cùm autem huic congregationi huiusmodi sit propositus scopus atque finis; illud etiam vt necessariò consequens, recipiatur oportet, eiusdem congregationis homines Reuerendissimi Archiepiscopi Mediolanensis Ecclesiæ ministros omnino esse debere; cui scilicet pastoris, speculatorisq; officium in hac Ecclesia, eiusdemq; procuratio atque gubernatio, vt illius animas ad æternæ salutis iter dirigat, commissæ est.

Quocirca præcipuum etiam huius congregationis fundamentum, in exquisita ac planè perfecta erga ipsos Archiepiscopos Ecclesiæ Mediolanensis obedientia positum esse debet, ad Dei gloriam, & animarum eiusdem ecclesiæ salutem impensè procurandam, adiuuandamq; & promouendam.

Huiusmodi autem obedientia duabus rebus innitatur oportet, voto, & constitutionibus; voto quidem, tanquam forma voluntatem perficiente atque firmante: constitutionibus verò, quasi regula dirigente, viamq; præmonstrante eorum, quæ amplectenda, & quæ fugienda sunt: de quibus mox ageatur, postquam de genere illorum, qui in numerum obla-

torum recipiendi sunt, & de eorundem conditionibus, muneribusque (cùm ordorerum ita postulare videatur) pertractatum erit.

De conditionibus eorum, qui in congregationem Oblatorum recipiendi sunt. Cap. II.

IN Oblatorum congregationem adscribantur atque admittantur, cùm nostræ huius, tum alterius etiam cuiusuis diocesis homines, qui sacris Ordinibus initiati sunt; vel si nondum initiati, ea tamen ætate sunt, & illis conditionibus præditi, vt qui illis iniciantur, digni & idonei habeantur.

Nisi fortè (quod ad ætatem attinet) propter alicuius vel insignem animi indolem, vel præstantes animi virtutes, vitæq; conspicuam probitatem, in hoc immaturioris ætatis non habendam esse rationem, congregationique nihilominus eum adscribendum, Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit: qui certè tamè decimum sextum annum saltè agat. Neque verò alicuius receptioni impedimento sit, quòd ecclesiasticum beneficium, officiumve cuiusuis generis ille obtineat; si modò quod residendi onus coniunctum habet, intra huiusce Diocesis limites contineatur.

Iam verò cùm huiusce congregationis actiones præstantissimæ atque grauissimæ sint omnes, vt pote quæ animarum fructum, Mediolanensisque huius Ecclesiæ cultum complectuntur; ea sanè cura animaduersioneque à Reuerendissimo Archiepiscopo adhiberi debet, in quo omnis huius rei facultas posita est, vt literata non vulgari exculti, pietate insignes, egregijs moribus, præstantique indole præditi, cæterisque virtutibus ornati, cùm industria partis, tum diuino munere infusus, eligantur, qui in Oblatorum congregationem sunt cooptandi.

Ita enim fore cum ratione sperandum est, vt si non omnia institutæ congregationis munera, at plura certè ex his singuli illorum rectè obeant.

Contra verò reijciantur omnes, tum indocti, tum quorum ingenium rude, aut

impuri improbe mores reclamant; tum verò etiam maximè, qui alio nomine causa ve sacris canonibus ab ordine sacro suscipiendo aut exequendo prohibentur.

Admittantur verò etiam præter huiusmodi clericos, laici aliqui viri, & uxorem habentes, & domi suæ commorantes; qui pietate insignes, & ad ea officia præstanda accommo dati censeatur, quæ congregationis instituto pro illorum conditione conveniunt.

Verùm qua ratione, ac diligentia, cautione ve in hisce omnibus seligendis, ac comprobandis, tum quibus ritibus & ceremonijs in illis ipsis in congregationem recipiendis sit utendum; ex constitutionibus ipsius congregationis petendum erit.

De forma oblationis. Cap. III.

SED, quoniam ex Oblatorum numero non censetur quispiam esse, qui voto obedientiæ oblationem non confirmaverit; propterea cum Reuerendissimo Archiepiscopo quis sese offert, tum obedientiæ votum coram illo nuncupet oportet, iuxta formulam verborum, quæ mox præscribetur.

Liberum tamen sit Reuerendissimo Archiepiscopo, sola aliquando oblatione facta, voti nuncupationem receptioneque in aliud tempus, atque adeo in aliquot etiam menses differre, non tamen ultra annum, nisi insignis aliqua causa obstiterit.

Immo verò si quis absque Reuerendissimi Archiepiscopi facultate concessive, votum intra annum coram Archiepiscopo ipso non fecerit; is à congregatione statim exclusus penitus censeatur. Voto autem ritè nuncupato, atque ab Archiepiscopo recepto, congregationi is adscriptus statim dicatur, sitque & institutis addictus perpetuò, & indulgentijs, privilegijsque Oblatorum omnibus fruatur.

Sed quod de oblatione voto confirmanda præmissum est, id de clericis præsertim intelligatur; cum laicos oblationem voto confirmare, necessarium non sit.

Qui quidem laici omnes nullum in congregationibus conventibusve Oblatorum locum quouis nomine prætextu habere censendi sunt: tametsi & illi quoque omnes nihilominus omnium congregationis bonorum operum, benefactorum, ac meritorum participes sint. Porro autem ipsa voti clericorù formula, hoc modo, hisque verbis cõcipi debet.

Ego N. Omnipotenti Deo, & sanctissimo Patri nostro Ambrosio, coram Beatissima Virgine Dei Matre Maria, & tota cœlesti curia, ac tibi quoque locum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij hic obtinenti, Reuerendissime Domine Pater Archiepiscopo, cæterisque deinceps Archiepiscopis sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ successoribus tuis, promitto, spondeo, ac voueo perpetuam obedientiam, in his omnibus quæ mihi præcipientur, ad Dei gloriam, & salutem animarum eiusdem Ecclesiæ procurandam, adiuvandam, & promovendam, ad præscriptum institutæ congregationis Oblatorum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij; illudque; præterea spondeo, ac voueo, me in congregatione & instituto hoc perpetuò victurum.

Quòd si voto obedientiæ in aliud tempus prorogato, sola fiat oblatio; talis ferimè erit oblationis formula, qualis voti obedientiæ existit; nisi quòd in locum horum verborum, Promitto, spondeo, & voueo, hoc ipsam verbum, offero, substitui debet.

Sed quoniam sola voti nuncupatione clericus quisque Oblatus esse non censetur, nisi votum quoque ipsum ab Archiepiscopo recipiatur; ideo receptio eiusmodi formulam hoc loco præscribere visum est.

Dominus noster Iesus Christus, pro cuius amore & gloriæ propagandæ studio hanc oblationem fecisti, tibi benedicat, & gratia sua perpetuò te custodiat; & sanctissimus Pater noster Ambrosius, quem præcipuum Patronum elegisti, suis precibus & meritis gratiam tibi impetret, qua in huius congregationis instituto vberes fructus ad Dei gloriã & animarù salutem proferas Mediolanensium Ecclesiæ. Et ego tibi benedico, teque in numeram Oblatorum recipio.

For-

Formula verò oblationis laicorum talis sit.

Ego N. in conspectu Omnipotentis Dei, Gloriosissimæq; semper Virginis Mariæ, necnon Beati Patris nostri Ambrosij, ac totius curiæ cœlestis prostratus, tibi Reuerendissime Archiepiscopo, Pater & Domine mi, cæterisque deinceps Archiepiscopis sanctæ Ecclesiæ Mediolanensis successoribus tuis, perpetuam obedientiam offero, tam in ijs, quæ ad curam, salutem, spiritualemq; progressum animæ meæ pertinent, quàm in illis etiam, quæ ex congregationis huius institutis per me præstanda erunt, in operibus officijsq; charitatis in Deum, & misericordiæ in proximos, adhibendis.

Hactenus de conditionibus, & forma oblationis, cum clericorum, tum laicorum.

Sequitur de muneribus vtriusque Oblatorum classis.

De ijs quæ ab Oblatis præstari debent. Cap. IIII.

Oblati clerici iuxta præscriptum Reuerendissimi Archiepiscopi, illiusque iudicium, quod de vnoquoque eorum faciet, prout & occasio postulabit, & vniuscuiusque ingenium, doctrina, animique instructio atque vis monstrabit, ab illius iussis nusquam recedentes ita se comparent, vt semper parati sint ad sacras lectiones exercendas, ad concionandum, ad confessiones audiendas, aliæque catholice ecclesiæ sacramenta ministranda, ad animarum curam suscipiendam ac gerendam, ad ecclesiasticas functiones quilibet cuiuslibet ecclesiæ præstandas, ad pauperes erudiendos, ad clericorum educationem & institutionem, ad seminariorum, collegiorumque piorum gubernationem, ac procurationem, aliave officia in ipsis locis exequenda, ad Visitationis, Missionisque munus rectè ac diligenter obeundum, ad quamlibet denique actionem promptè administrandam, & ad omne charitatis & misericordiæ officium piè, studiosè, aptè, accurateque obeundum.

Laici verò oblatores ea misericordie charitatisque erga alios munera sedulo pieq; præstent, quæ congregationis instituto pro illorum conditione cõueniunt. Grammatici literas gratis pauperes pueros, & adolescentes doceant: Medici ægros curent: Iurisconsulti, & Causidici lites dirimant ac sedent; dissidia tollant; pacem concilient; egentium, Viduarum, Pupillarum aliorumque in carceres coniectorum, ac defensoribus destitutorum causas agant, & tueantur; eorundemque ærumnas ac calamitates diligenti opera, omniq; ratione subleuent: Vnusquisque illorum pijs locis charitatis omnia præstent officia: Xenodochiorum ægros inuisant: moribundos, vt piè, christianaque fide nixi in Domino moriantur, sedulo cohortentur: eos qui in carcere detinentur, amanter consolentur: alia deniq; istiusmodi christianæ charitatis, qualiacunque illa sint, exerceant officia.

Quoniam autem inter præcipua huius congregationis munera, vt etiam ex pontificijs literis Gregorij XIII. cognoscere licet, clericorum cura & institutio censetur, eorum præsertim qui in seminarijs educantur; quemadmodum ad eandem quoque spectat cura, tum Collegij Heluetiorum, Rhetorumve, (cuius quidem gebernatio ab Archiepiscopo Mediolanensi facultate per literas pontificias eiusdem Gregorij XIII. tradita pendere perpetuò debet) tum Collegij Borromæi in Ticinensi vrbe constructi, vnde plures quocunque tempore profecturos esse sperandum est, qui literis ornati, & ecclesiastica disciplina informati, Mediolanensi ecclesiæ inseruiant; idcirco & tota ipsa congregatio vniuersè, & singillatim Oblatorum quilibet, istorum adolescentum, istorumque collegiorum, aliorumque præterea, pro Clericorum, laicorumque institutione, in hac Ciuitate, Diocesiue, eadem deinceps ratione construedorum, procurationem libentissimo animo suscipiant; cum id Reuerendissimus Archiepiscopus huic congregationi tanquam vnum ex præcipuis muneribus ad ipsam pertinentibus imponendum statuerit.

§ 1. Præ-

Præterea verò, cum & visitatio, & missio, præstantissimæ ac utilissimæ partes sint omnium huius congregationis functionum, ipsiq; Archiepiscopo acceptissimæ; propterea cum Reuerendissimus Archiepiscopus opera Oblatorum uti voluerit, in prouinciâ Mediolanensis, alicuiusve eius partis visitatione, cum auctoritate etiam Apostolica faciendâ, alijsve in functionibus cum Archiepiscopali auctoritate præstandis; vel cum missio item ad Dei cultum, animatumque salutem procurandam illis ab eodem præferibetur; tum sedulo, libenterq; suam in his præsent operam. Quamobrem si fortè in Regiones Helætiarum, aut Rætorum, illisve subiectorum populorum, nonnullos, qui eiusdem regionibus sint, ab Archiepiscopo aliquando mitti contingat, pro fide catholica vel seruanda, vel instauranda, aut alia quauis de causâ ad Ecclesiæ dignitatem spectante; tum verò vel maxime per summam obedientiam se se promptos ad hæc exequenda exhibeat, omni officio, ac pietate potius studentes, ut his in locis catholicam fidem promoueant, ac tueantur, pestiferamque hæresim radicitus euellant, si quam eâ infectam Prouinciâ, Prouinciæve partem comperiant. Illæ enim regiones Mediolanensis Ecclesiæ Diœcesi finitimas, & coniunctas, à labe hæresum curari, purasque seruari quam maxime refert, nè ad aliquam Ecclesiæ nostræ partem serpat exitiosa eiusmodi lues. Cæterum ut alijs etiam in rebus sciant Oblati, quæ vi voti obedientiæ facere, quæve omittere ac vitare illos oporteat; hæc quoque sedulo animaduertant. Nulli oblatoꝝ liceat, neque beneficium aliquod, siue ecclesiasticum, siue alterius generis sit, accipere, nisi Reuerendissimo Archiepiscopo iubente; neque item cuiusuis beneficij ratione, quamuis ab alijs vocatus, vel etiam ex decreto ipso Tridentino nominatus ille sit, examini se se hoc nomine subijcere; ne rursus acceptum dimittere, nisi eodè Archiepiscopo consentiente. Cõtra verò, quale quale sit beneficium,

quod suscipere iusserit Archiepiscopi, id illi omnes promptè, ac nihil tergiversantes suscipiant; seruatim tamen & Canonum, & Pontificum, & Conciliorum sanctionibus, quibus & beneficiorum multitudo prohibetur, & de suscipientis probatione cauetur.

Nullus Oblatus ad beneficium officijve deferendam vel dimittendum adstringitur, si quod fortè illorum aliquis habet, cum vel sese offert, vel votum obedientiæ nuncupat, vel in congregationem recipitur.

Quod autem de beneficijs non dimitendis sine consensu Archiepiscopi supra dictum est; id adeo ratio esse debere decernitur, ut etiam si Oblatorum quispiam cumulatioꝝ opera studiaque maiora ad vniuersæ Diœcesis utilitatem conferendi desiderio accensus; beneficium, officiumve vllum ecclesiasticum, cui vel residendi in choro, vel aliud quodcunque onus sit coniunctum, relinquere velit; id nulla ratione facere possit, absque Reuerendiss. Archiepiscopi consensu.

Eo enim reuente, libenter retineant Oblati quod habent; annuente autem, dimittere illis liceat, si placet; seruatim tamen summorum Pontificum, Conciliorumque sanctionibus, & sacrorum Canonum legibus, de beneficiorum dimissione.

Beneficium, officiumve ecclesiasticum obtinentes, cui residendi onus coniunctum est, (inter hæc autem beneficia, quod attinet ad huiusmodi constitutiones, canonicatus etiam omnes esse intelligantur quarumcũque ecclesiarum, in quibus canonici nonnulli in choro conueniant saltem diebus festis ad diuina aliqua officia concelebranda) cum in Oblatorum congregationem cooptantur, licet ut cæteri Oblati Reuerendissimo Archiepiscopo eiusdem obedientiæ vinculo subijciantur; nullis tamen teneantur legibus, aut institutis, quæ functiones beneficio officiove quod habent, debitas impediunt, atque ne muneris satisfaciunt, quod natura illius beneficij officijve postulat, prohibent.

Porrò autè qui beneficium dimiserint, cum propter huiusmodi beneficij dimis-

tionem

bonem soluti sint, liberamque illorum naturam acquirerint, qui nulla residendi necessitate sunt adstricti; eorundem quoque partes conditionemque sequantur, necesse est.

Si qui rursus Oblati nulli residendi iure Ecclesie addicti, Reuerendiss. Archiepiscopo iubete beneficium aliquod ecclesiasticum post susceperint, cui residendi munus debeatur; hi quippe cum in illorum classem, qui residendi vinculo sunt adstricti, adscripti iam sint propter beneficij illius adeptionem; eorundem deinceps conditionem naturamve sequi debent.

Hæc igitur diligentissime, perpetuoque seruent atque præstent Oblati, qui se obedientie voto Reuerendissimo Archiepiscopo manciparunt.

Verum si quis perfectioris vitæ desiderio incensus, quò suscepti huius instituti studijs, officijs, atque exercitationibus liberius seipsum dedat, vel paupertatem etiam vouere, vel saltem externorum bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ quouis modo, vel in præsentia habet, vel in futurum habebit, reddituumque ex bonis illis proficiscentium administrationem & vsum omnem, seruatò possessionis ac dominij, vt dicunt, iure, obedientie voto subijcere velit; & hoc quoque reddituum subiectionis, aut paupertatis votum, explorata illius mente, planeque perspecto constantis animi desiderio, vel in ipso voti obedientie tempore, vel alio deinceps Archiepiscopus suscipiat.

Hiscæ enim votis obstricti Oblati, tum facilitate perfectionis acquirendæ viam ingredi, tum secularibus curis omnibus soluti, vniuersæ congregationis spiritalia bona atque incrementum liberius atque impensius procurare poterunt.

Si quis igitur paupertatem vouere voluerit, tunc voti formula talis sit.

E G O N. Dei benignitate & misericordia in sanctissimi Patris nostri Ambrosij Oblatorum numerum adscriptus, perfectioris nunc vitæ desiderio ductus, coram diuina Maiestate spondeo ac voueo, me ex huiusce congregationis instituto, paupertatem perpetuo

seruaturum.

Quòd si bonorum tantam subiectionem vouere voluerit, eadem seruetur voti formula; nisi quòd pro postremis illis verbis. Spondeo, ac voueo, me ex huiusce congregationis instituto paupertatem perpetuo seruaturum, hæc erunt subdenda, Bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ aut in præsentia possideo, aut ad me in posterum quouis nomine peruenient ac pertinebunt, fructuumque præter atque reddituum ex ijs bonis præuenientium administrationem, curam, & omnem vsum (saluo tamen iure possessionis, ac dominij) Reuerendissimi D. Archiepiscopi obedientie ad huiusce congregationis præscriptum subijcio, addico; & ita voueo.

De conditionibus ad votum, cum subiectionis bonorum & fructuum, tum paupertatis, pertinentibus.

Cap. V.

VERUM quod ad subiectionis bonorum fructuumque votum attinet, & illud quoque decernitur: per huiusmodi votum non prohiberi Oblatos, quominus alia etiam bona, quouis nomine, tituloque, ac iure acquirere & consequi possint; aut quominus Archiepiscopo iubente, quoduis ecclesiasticum beneficium, siue illud residendi munere obstrictum sit, siue liberum, suscipere, & retinere valeant: Sed istiusmodi tamen omnia bona, atque beneficia, eorumque fructus omnes eandem fortiter subiectionis legem, quæ superioribus imposita est, eodemque teneri voto.

Qui verò paupertatem vouerunt, illorū votum in hac congregatione duas habere conditiones annexas declaratur: quarum vna est quòd, quanquam qui ita uent, quominus bona aliqua, siue mobilia, siue immobilia, fructusve eorum, aut quouis modo acquisitos redditus possideant proprio nomine, vl voti prohibentur; ipsi tamen bonorum omnium, fructuum, ac iurium quorumcunque, quæ quouis nomine tituloque ad eos spectare alioqui possunt, non suo quidem proprio, sed congregationis nomine, ad-

ministracionis capaces censeantur: cum præsertim eorum loco ipsa succedat congregatio, cui sanè omnia per eos acquiritur bona iuraque annexa statim intelligantur: quæ cum priuilegio Sanctissimi D. N. Gregorij XIII. omnium legatorum, donationum, dispositionumque omnium quocumque nomine, & à quibusuis pijs hominibus proficiscientium capax facta sit; eorum quoque Oblatorum loco ac nomine, qui paupertatis voto adstricti sunt, succedendi vim habere, subrogataque censeferi decernitur, quibuscunque bonis quacunque ratione iureque ad illos spectantibus.

Altera conditio est, quod uouentes possint absque voti solutione, vel prauaricatione, immo debeant omnino Archiepiscopo iubente quodcumque beneficiū recipere, quod animarum curam tituli nomine exercendam coninnctam habeat: cum præsertim ea conditione, & eo animo nuncupandum esse eiusmodi votum, talemque nuncupatum naturam seruare debere sanciat, ut sponte suscipiendi quidem beneficium, ut diximus, facultatem uouenti adimat, eum tamen non impediatur, quin ab Archiepiscopo iustus, recipere possit, ac debeat.

Ceterum, cum in hosce homines huiusmodi conferentur beneficia; tum voti paupertatis quo illi obstringebantur, in votum subiectionis illico commutatum censeatur, atque homines ipsos eorum ordini adscriptos iam esse, qui fructuum & bonorum subiectionem ex congregationis instituto præstare debent.

Quamquam istis quidem qui huiusmodi paupertatis voto tenentur, non sint danda ecclesiastica beneficia sine magna ab Archiepiscopo adhibenda cautione.

Cum enim hi quasi fundamenta quedam & bases congregationis sint; istos ipsos & in ædibus sancti Sepulcri, & in alijs eiusdem generis perpetuò commorari, & ad unumquodque officij genus quocumque tempore, cum in Ciuitate tum in Diocesi promptè exequendum, liberos esse, & expeditos maxime decet.

De ratione administracionis fructuum Archiepiscopi obedientie subiectorum. Cap. VI.

NEquè verò fructus Reuerendissimi Archiepiscopi obedientie subiecti in alium usum impendi conuertive debent, quam aut in subleuanda inopia & indigentia ipsorum Oblatorum, eorumque consanguineorum vel affinium: aut in ijs rebus iuandis ac præstandis, quæ ad quoslibet congregationis usus pertinent, aliæ pia opera.

De ratione votorum supra expositorum. Cap. VII.

AT verò duplex votum supra expositum, siue sit obedientie tantum, siue subiectionis bonorum, paupertatisue; non solenne, sed simplex & dicatur, & habeatur, etiam si coram pluribus testibus, publicisque & solennibus adhibitis caeremonijs celebretur.

De facultate, & ratione excludendi Oblatos à congregatione. Cap. VIII.

Quemadmodum verò multiplicibus ministerijs, variisque operibus Oblatos, quamplurima pietatis & charitatis semina spargentes, vberimosque fructus inde colligentes, & vniuersæ Mediolanensi Ecclesiæ plurimo adiumento, & congregationi ipsi incredibili ornamento perpetuò fore, & præterea vniuersæ quoque congregationi charissimos futuros esse haud dubium est: ita sanè si quis eorum (quod Deus auertat) sui muneris & dignitatis oblitus, propriamque & aliorum salutem negligens, atque constitutionibus suæ congregationis non parens, scordie & vitij se tradiderit, vnde alijs quidem scandalo, congregationi verò dedecori sit; hunc à congregatione excludendum esse insciendum non est. qua ratione enim tuendi corporis causa, corrupta, morboque marcescentia membra præcidere secarique aliquando oportet; eadem nempe conseruanda congregationis gratia, si qui ex

Oblato

Oblatis magnis animi vitijs laborauerint, a Reuerendissimo Archiepiscopo segregandi sunt & excludendi, voti vinculo soluti, quod in congregatione nuncuparint, siue illud obedientiae tantum sit, siue etiam paupertatis, vel subiectionis bonorum.

Non solum autem hos delictorum gratia, sed bonos etiam interdum iusta aliqua de causa dimittendi facultas apud Archiepiscopum omnino libera sit. quorum tamen nullum missum faciat, nisi voti cuiuscunque in congregatione emissi vinculo liberatum.

Qui autem exclusi quacunque causa fuerint, hi liberi omnino sint ab omni conscientiae scrupulo, quod ad vota emissae attinet.

Neque semel dimissi iterum recipiantur.

Si qui excludendi sunt, ijs plane omnia, quae per illos ad congregationem peruenierunt bona, restituantur, tum mobilia quae extant, tum immobilia, si qua vel ab initio secum attulerint, vel per eos quouis nomine acquisita sint; deductis tamen impensis illa bona meliora reddendi gratia, aut alia huiusmodi ratione, quouis modo factis.

Si quos vero vel paupertatis voto deuinctos, vel ad Titulum mensae communis sacris initiatos, vel certe eidem mensae adscriptos, excludendos esse Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit; si ea inopia laborent, vt vnde vitam sustentent, non habeant; illorum inopia, priusquam excludantur, consulere debet Reuerendissimus Archiepiscopus, ne illis desint, quae ad vitam sustentendam necessaria sunt: nisi culpam aliquam admiserint, per quam Sacrorum Canonum iure beneficij etiam Ecclesiasticis, si quod haberent, amittere debuissent.

INSTITVTIONVM AD

Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER SECVNDVS.

De varijs Oblatorum Domibus & familijs. Cap. I.

ostquam de votorum, quae ab oblatiis fiunt, nuncupantur, officiorumque ratione, superiori libro pertractatum fuit, nunc de adiutorij familiarumque ipsorum Oblatorum multiplici ratione in hoc altero libro agendum videtur.

Harum igitur familiarum domus, aliae propriae, aliae communes dicuntur. Propriae illae sunt, quae Oblatorum vsui solae dicatae, proprijs illorum institutis reguntur; Vt domus sancti Sepulchri, & aliae in posterum construende, quae eandem viuendi rationem, eademque sequentur instituta: quas quidem collegiatis etiam domos in hisce constitutionibus vbiq; nominari placuit. His communis, certus, stabilisque, ac firmus in perpetuum victus designatus est.

Præter has autem, illae quoque, in quas Oblatorum nonnulli simul victuri conueniunt, beneficia obtinentes, quibus residendi onus adiunctum est, propriae eodem modo habeantur, & proprio nomine conuictorum domus appellantur: quibus tamen neque certus, neque stabilis, perpetuusque victus, vt superioribus, constitutus est. Communes vero dicuntur, vt Seminariorum, ac multiplicis hominum generis collegiorum domus, quas tum Oblati, tum clerici alij communiter studij causa vna incolunt, varia in his pro diuersa personarum ratione instituta seruantes.

Verum quoniam Oblati in eiusmodi domos recipi nequaquam omnes possunt, aut propter multitudinem, aut quia propter impedimentum beneficiorum, quibus residendi onus coniunctum est, in domibus ecclesiarum quibus inseruiunt, habitare tenentur; horum certe omnium gratia, qui extra dictas domos domicilium habent, ne illis instituentis sua desint auxilia, plura etiam alia

varijs

varijs in locis constituentur Oblatorum confortia: quibus singulis præpositi singuli, de quibus infra suo loco dicitur, a Reuerendissimo Archiepiscopo deligendi præerunt.

Quæ igitur ad omnium istiusmodi domorum, & familiarum distinctionem, & propriam Oblatorum in illis viuendi rationem pertinent; sigillatim hoc libro comprehenduntur.

Quæ verò illarum, vniuersæque adeo congregationis procuracionem, gubernacionem, administrationemque complectentur; ex præscriptionibus & constitutionibus ipsius congregationis vberius sumere oportet: Cum præsertim nihil eorum, quæ ad singulorum Oblatorum institutum pertinent, pars illa contineat: Sed ea tantum tradat, quæ scire illos oportet, qui Oblatorum gubernacioni, eorumque congregationi præsunt.

De collegiatis domibus. Cap. II.

Oblatorum congregationis in perpetuum quasi basis sit Ecclesia sancti Sepulcri, eiusdemque domus Prepositus, quasi caput: Huic vero Capiti, atque vniuersæ huic Congregationi regenda, rebusque omnibus quæ ad illam pertinent, gubernandis, Reuerendissimus Archiepiscopus Ecclesie Mediolanensis præsit.

Porrò autè Ecclesiam sancti Sepulcri his potissimè rationibus deligere placuit. Nam & iam pridem a populo Mediolanensi magna veneratione illa colitur: & in media ciuitate constructa, quasi Umbilicus iacet: & superiorum temporum malitia, cum dilapsa cleri disciplina, deprauatisque populi moribus, ratio pietas appareret; tum veneranda ista ecclesia perpetua pietatis & religionis femina seruaui: quandoquidem in hanc per pauci recepti sacerdotes, viri integerrimæ vitæ, salutisque Animarum studiosissimi, præstantissima pietatis opera indefessi semper ediderunt: inter cæteraque institutum scholæ Christianæ celeberrimum in multas partes primi disseminarunt.

Liceat verò semper Reuerendissimo Archiepiscopo alias etiam collegiatis hu-

iusmodi domos, præter illam sancti Sepulcri, huius congregationis quasi membra & in Ciuitate & Diocesi constitutæ: si modò aliunde certus victus illis in perpetuum assignetur; qui sustentationi eorum qui ibidem comorantur sunt, sufficiat. Sintque qui illic habitaturi sunt Oblati, decem, vel octo saltem numero.

Quò si hædes etiam nonnullas, tanquam Oblatorum hospitia, qui ad functiones pro sui instituti ratione in Diocesi præstandas, aliæ de causa mittuntur, constituere decreuerit Archiepiscopus; his & Oblatorum numerum qui ad illas diuertant, & sumptuum rationem atque summam, pro sua voluntate decernere poterit; prout animarum Diocesis salutis, & congregationis disciplinæ conseruandæ conducere cognouerit.

Hæc tamen duo Archiepiscopi successores nostri in primis pro prudentiæ suæ ratione diligenter animaduertent: quorum vnum est, præstare Oblatorum numerum, redditusque ipsos domus sancti Sepulcri augere, quam plures in ciuitate collegiatis domos ad vsum Oblatorum erigere ac constituere: Alterum verò, neque plures domus sancti Sepulcri, alijsve collegiatis huiusmodi domibus, quam illarum sumptu alii possint, adferibendos esse oblatos; neque ad viuendum sunt necessaria, illis desint: neque etiam iusto numero pauciores; vt ad huiusmodi Ecclesie administrationem plures habeantur ministri.

In ædibus igitur sancti Sepulcri, alijsque istiusmodi deinceps erigendis, habitent oblatores omnes, diaconatus saltem ordine insigniti, beneficiumque quod residendi manus requirit, non obtinentes.

At verò illi omnes excipiantur, qui Reuerendissimi Archiepiscopi iussu, vel apud illos manent; qui beneficia residendi oneri subiecta habentes, vitam communiter degunt; vel in pijs Collegijs, domibusve Seminariorum, aut alijs etiam locis, in quibus literarum studijs opera datur, commorantur; vel in diuersas Ciuitatis Diocesi sue partes missi, multiplicia Congregationis ge-

non mōnera; aut denique ex causa ab Archiepiscopo probata, per facultatem ab eodem scriptis traditam ad breue aliquod tempus abfint.

Hos quidem omnes a domo sancti Sepulcri, aliisque eius generis collegiatis aedibus ob eas causas abesse liceat.

Oblati in aedibus sancti Sepulcri vel huiusmodi comorantes, victu communi vtantur: præscriptiones eisdem aedibus datas, viuendi normam atque rationem complectentes, diligenter custodiant.

Quod si horum alicui patrimonium, beneficium ve Ecclesiasticum simplex, vel quoduis aliud facultatum genus fuerit, vnde suppeditari victus possit, ipsi, vel illarum aedium familiam qua cum vna viuunt, quantum sumptus, qui pro illis sit, requirit, subleuent, iustamq; propterea ex facultatum suarum fructibus portionem conferant, magnopere persuasum esse cupimus.

Eorum nemini liceat, in bonorum suorum, aut beneficiorum, aut negotiorum rationibus administrandis, litibus per se aut alijs rebus incumbere, quæ congregationis instituto non conueniant, & spiritualis vitæ progressionis, salutisq; aliorum procurandæ officiant.

At hæc omnia fiant (si modò fieri possunt) vel a congregationis procuratore, vel ab alio, quem ipsi Oblati deligere maluerint, nisi ob iustam causam aliquam huiusmodi rerum tractandarum facultatem Oblatis ad tempus tradiderit Archiepiscopus.

Sed & illi quoque in illis ipsis collegiatis aedibus Reuerendissimi Archiepiscopi iussu habitare permittantur Oblati, qui residenti muneri alligatum beneficium non habentes, quamquam neque Diaconatus ordinem susceperunt, neque ea trate sunt, vt suscipere eum liceat; tamen ad diuinum cultum, domesticæ negotia illius Ecclesiæ domusve collegiatae necessarij sunt.

Porro autem ex Oblatorum numero, qui beneficium Ecclesiasticum obtinet residenti munus adiunctum habens, nullis omnino; etiam si bonorum suorum subiectionem Reuerendissimo Archiepiscopo vouerit, domui sancti Sepul-

cri; aut alijs eiusmodi is posterum constitutendis, neque adiungatur, adscribatur ve, neque fructibus earum alatur, neque demum in illis commoretur.

At contra, quicumque Oblatorum neque Ecclesiasticum beneficium obtinet, neque patrimonium, quod ad sumptus necessarios satis sit; ij ad titularem mensæ communis domus sancti Sepulcri, vel aliarum huiusmodi, sacris ordinibus initientur: neque inde quoque alantur, nisi illis quidem Seminatum sumptu, vel alia ratione prouisa fuerit.

Quod si illorum victui tamen aliunde quacunque ratione consultum fuerit, vel quantum satis est Archiepiscopi iudicio, vel aliqua ex parte; illinc mensæ communi parcentes, vt ex Pontificijs literis declaratur, victum capiant.

Communis autem mensæ sumptibus, vt supra traditum est, alantur, non solum qui commemorati sunt, sed illi etiam maximè, qui votum paupertatis Archiepiscopo ritè nuncuparint: ac illi præterea in vniuersum, qui quauis ratione mensæ illi a Reuerendissimo Archiepiscopo adscripti sunt.

Cui quidem Archiepiscopo etiam illos adscribere liceat, qui sacris ordinibus iam initiati, aliunde etiam habent vnde viuunt; si modò beneficium officiove residendi munus adiunctum habente careant.

De domibus conaictorum. Cap. III.

V Bicumque in Canonicalibus Ecclesijs tres saltem oblatores, beneficium, cui residendi munus sit annexum, habeant, ideoque illic eis habitandum sit; hi ex congregationis instituto, Archiepiscopi iudicio ad simul viuendum se conferant; cum scilicet illic, vel plurius datur copia domum quæ contiguae sint, vel vna saltem adeo ampla, vt illos omnes excipere possit.

Hoc idem faciendum erit, si in eodem oppido tres saltem Oblatores erant: nisi eorum cohabitatione vicusq; communione, impediri functiones ad Ecclesias pertinetes quibus illi adscripti sunt.

Re.

Reuerendissimus Archiepiscopus iudicauerit.

In omnibus autem Conuictorum domibus, eadem ab ijs omnibus qui illic degent, viuendi instituta omnino custodiantur, quæ à familia sancti Sepulcri obseruantur; in ijs scilicet rebus, quæ cum illorum statu qui residendi munere adstricti sunt, Reuerendissimi Archiepiscopi iudicio conuenire possunt.

De oblatorum habitatione in Domibus Seminariorum, Collegiorumve Piorum. Cap. III.

Oblati, quibus locus ex instituto in Conuictorum collegiatisue domibus non relinquatur, omnes, si fieri possit, in Seminariis, collegiisue pijs educentur, absque tamen congregationis, & collegiatarum eius domus sumptu: & Ecclesiasticis præterea studijs rite instruantur.

Ac ex his quidem, quicumque aut optimis naturæ donis præditi, aut bonis diuinitus infusus donati, eam probitatis, & ingenij indolem præferent, vt cum literis, tum christiana in primis probitate præstantes eos fore spes iam certa concipiatur; hos omnes, etiam si sacris omnibus ordinibus initiati sint, in seminarijs diu retinendos, resque eis necessarias suppeditandas sua Archiepiscopali auctoritate curet Archiepiscopus; vt huic tandem Ecclesiæ, congregationique ipsi, præstantiores vberioresque fructus suo tempore afferre possint: neque interea congregationi incommodo, sumptuue sint.

Si cui Oblato beneficium cui residendi onus sit adiunctum habenti, a sua ecclesia abesse propter literarum studia concessum sit; huic in collegijs, domibusue Seminariorum habitandi locus procurretur, iustaque suorū fructuum portio pro sui sustentatione ab hoc ipso conferatur.

Quicumque autem in ædibus Seminariorum, collegiorumve degent; præscriptiones, & institutiones, quæ in illis seruari solent, quandiu illic degent, custodiant; & illa præterea omnia, quæ Oblatis in domo sancti Sepulcri, alijsue e-

ius generis viuentibus præscripta sunt; quatenus Seminariorum, collegiorumve institutionis non repugnant.

De Oblatis communis vitæ institutionem non exercentibus. Cap. V.

SI qui Oblati sint, quibus neque in Collegiatis domibus, neque in Conuictorum, aut Seminariorum, Collegiorumve piorum ædibus locus sit; ij porro donec in ea loca mitti possint, alijs honestis locis Reuerendissimi Archiepiscopi iussu commorentur: Vbi & literis operam nauent, & certæ ecclesiæ adscripti, functiones sui ordinis præsentent, atque in his præterea rebus operam insumant, quæ ad eorum institutum potissimum spectant.

Verum enim verò, & illi ipsi de quibus paulò ante diximus, & alij quoque, qui propter residendi impedimentum, neque in proprijs, neque in communibus Oblatorum domibus degere queunt; in vnaquaque Vrbs regione, vel in singulis diocesis plebibus, aut in certa quadam Vrbs diocesisue parte, vt res occasioque feret, Archiepiscopi iudicio delecta, Præpositum consortij Oblatorum eiusdem partis vel regionis statim temporibus conueniant, illiusque iussu obtemperent.

At verò ille ipse Præpositus sic sui consortij curam gerat, vt tales se præsentent Oblati (quantum ad munus instituti exequendum, viuendiq; rationem attinet) vt quamuis a communi mensa se iuncti sparsim habitent, eorum tamè, qui vna in proprijs communibusue ædibus viuunt disciplinam, pro status ratione, quantum fieri potest, imitari contendant. Præterea verò tum hic ipse Præpositus, tum illi Oblati omnes Præposito sancti Sepulcri subijciantur.

Et qui in ciuitate commorantur, semel saltem singulis mensibus Reuerendissimi Archiepiscopum adeant: Præpositum verò sancti Sepulcri semel singulis hebdomadis.

Qui verò in diocesi, tertio quoque mense ad Reuerendiss. Archiepiscopum, Præpositumq; sancti Sepulcri semel saltem veniant, nisi aliter iudicauerit Reuerendiss.

diff. Archiepiscopus; vt progressus sui, quem aut in studijs literarum, & rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumque fructu fecerint, rationem reddant.

De hospitio Oblatorum. Cap. V I.

Heb. 13.

Cum autem inter Ecclesiasticarum virtutum munera, non vltimum certe locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, vt ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptissimi qua iusta de causa, qui in Diocesi morantur, nulloque residendi iure sunt obstricti Oblati, Mediolanum venerint; benigno illos omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulcri.

Idemque present aliarum quoque eius generis domus, quae in Diocesi Deo iuuantur constituentur.

Neque enim Oblatorum disciplina conuenire videtur, vbi sint tales Aedes constitutae, ad alias diuersi generis hospitij causa diuertere.

Sed neque qui Ecclesiasticum beneficium, officiumve personalis residentiae obtinent, ad laicales Domo hospitij causa in Vrbe diuertant: sed vel in eas Aedes veniant, quae clericorum causa Hospitij nomine nuper constitutae sunt, vel in alias Ecclesiasticorum hominum, praesertim vero Oblatorum, & eorum maxime qui Conuictores dicuntur.

Verum si quos horum frequentius diuertit vbi in Vrbe morari iusta de causa contingat; hi cum Praeposito sancti Sepulcri re communicata, quod ad vitium impensam attinet, quod ab Hospitijs sua causa impenditur, illius iudicio compensent.

De oneribus a congregatione non recipiendis. Cap. V I I.

Neque onera vlla extrinsecus oblata, neque bona vllius generis cum oneribus coniuncta, neque quidquam eorum, quae priorum legatorum ratione atque titulo ita sunt instituta, vt illis vel perpetua onera, vel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, vel congregationis vlli familiae, Prae-

posito, vel cuius aliorum qui congregationi regendae praesunt, absque Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.

INSTITUTIONVM AD Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER TERTIVS.

De pijs exercitationibus singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinae spiritualis incrementum pertinentibus. Cap. I.

Cum officium, ad quod Dei benignitate & munere Oblati omnes vocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumque ac supernatura-

le sit; idcirco charitatis desiderio, veraque in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse (quod proculdubio praestantissimum Dei donum est) sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimum rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales ac infusae virtutes omnes, quae vera sunt animarum iuandarum instrumenta, impetrari, exorarique a Deo largitore solent: orationibus videlicet, ieiunijs, vigilijs, sanctarum scripturarum studijs, meditationibus, ipsaque humilitate potissimum.

Cum enim iutare alios, ad christianamque religionem ac pietatem, verasque virtutes dirigere sibi proposuerint Oblati; ipsis quam maxime perfectae in primis animorum suorum institutionis, vitaeque integritati incumbendum est: quae ante omnia alia ecclesiasticis, sacerdotalique ordine insignitis hominibus inesse debent.

Hae autem perfectio virtutum omnium, ardentissimo studio & charitate in primis, atque familiaritate coniunctioneque cum Deo per spirituales exercitationes assiduas comparatur; tum veretiam recta atque sincera animi intentione, in rebus actionibusque omnibus ita obeundis, vt non propria vel affectio, vel utilitas, sed Dei gloria, animarumque salus vbiq; spectetur, ac praeratur.

Quare.

Quare sedulo eos operam dare oportet, ut quam diligentissimi sint, non solum in cognoscendis, sed in repellendis etiam pravis omnibus cupiditatibus; tum ijs quidem, quibus ad corporis voluptates sensuumque illecebras alliciantur homines; tum illis quoque, quibus ad vitæ comoda, atque ad diuitiarum opumque amorem & desiderium trahuntur.

Præterea verò etiam, ut proprii iudicii, propriæque voluntatis æqui iudices sint, ac moderatores.

Porro autem pernecessaria quoque censenda est ad institutum scopumque huius congregationis summopere tuendum, perfecta charitas, & animorum cõiunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipso capite.

Quamobrem ament in primis, & obseruent Præpositum suum, inter eos locum Dei gerentem, illique non solum externa præceptorum executione promptè & nauiter obediant, sed interno etiam animi affectu; ita ut & voluntatem suam Præpositi voluntati consentientem perpetuò habeant, & mentem quoque ipsam ita accommodent & componant, ut toto pectore complectantur ac probent, quidquid Præpositus probauerit, conuenireque censuerit.

Itaque maleuolas murmuraciones & detractiones omnes, quibus Præpositi auctoritas lædi ac minui potest, charitasque mutua refrigerari, non aliter quam pestem ipsam, congregationumque omnium omnium disciplinæ & perfectionis certissimam contaminationem & extinctionem fugiant.

Temeraria de fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multoque magis etiam omnem simultatem ac malevolentiam, omnemque animi amaritudinem, quæ quacunquẽ causâ aduersus fratres concipi possit.

His igitur instructi Oblati seipso primò, ut prius dictum est, in dies magis ac magis in sincera ac pura illa charitate, quæ vna permoti sponte suauis huius obedientiæ ac disciplinæ iugo leuique oneri sese submiserunt, perpetuò exerceant, gratiamque hanc a Deo singulari munere sibi collatam continuè conferbare studeant; atque in hoc spiritu iugi-

ter ita crescere, ut omni terreno atque humano affectu exuti, in solius Dei desiderio, ac ardentissima in Deum diuinisque res omnes religione atque reuerentia se totos occupent.

Dominum, in conspectu suo semper habeant, intueanturque, & coram illo ambulent; id est in eius sanctissima voluntate implenda studiosissime inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibi que persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem vberissimum esse, & quo virtutes omnes emanant, vimque omnem, & dignitatem haurit animus.

Quamobrem nisi frustra laborare volint, atque loco verarum solidarumque virtutum, earum umbras atque imagines tantum sectari; in ea vna consequenda sibi maximè laborandum, atque eam continuè ab ipso auctore Deo votis & precibus petendam, in animum inducant oportet.

Sanctissimam Virginem Dei Matrem Mariam perpetuò pro humano genere intercedentem, atque huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, seu ius ministerijs sese obtulerunt, peculiarem patronam, præcipuò pietatis affectu prosequantur.

Cumque illa Mediolanensi populo varia beneficia a Filio suo Domino nostro Iesu Christo sæpius aliàs impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisque, siue totius Ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem vel maximè in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumque grauium rerum tractationibus, ad illius patrocinium atque præsidium fidenti animo confugiant.

Meminerint etiam, se Beato Patri nostro Ambrosio oblatos esse: quam ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumque in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.

Magnam curam operamque conferant ad imitationem illarum virtutum, quas tanquam hereditatis sanctissimæ ille Pater posteris reliquit: quare ut obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi atque affectu illas comple-

plectantur.

Ex his præcipue illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus, inuitus ingressus, quotidiana abstinencia, diuturna & terè assidua in ecclesijs statio, frequentis orationis & meditationis studium, religiosa & laboriosa sanctissimorum Sacramentorum ministratio, diligens episcopaliū ecclesiasticarumque functionum exercitatio, in sacris studijs institutionibusque christianis, quas & sermonibus & libris conficit, assidui magnique labores, constantia & fortitudo in omnibus, quas à mundo & Satana illatas pertulit, oppugnationibus, animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersus potentium hominum impetum atque furorem, prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplinæ ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio mira erga sanctam Sedem Apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignusq; largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusus lachrymis peccata aliena defleuit; vsque adeo, vt animos in malè agendo obfirmatos, ad penitentia lachrymas perduxerit.

Has igitur, & alias virtutes, quas & operum exemplis, & scriptis, Sacerdotibus cleroque Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero adscriptus est, ob oculos ponat, tum videat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neve quidquam aut cogitet, aut loquatur, aut faciat, quod a sanctissimis illius Patris institutis, consilijs, monitisve alienum sit; ne, si quid eiusmodi admiserit, indignum se præbeat singulari illius patrocinio, efficiatq; vt quam prestiterit semel oblatio, minus ei grata sit.

Omnes præterea pro status sui ratione in eam curam incumbant, vt sacrorum canonum, constitutionum pontificiarum, conciliorum, & decretorum ad morum ecclesiasticorum ratione pertinentium; non modò notitiam ac scientiam teneant, sed executionem quoque, atque vsum; immò verò istū ipsū præcipue adiungant, tum ad sua, tum ad alio-

rū vitæ institutionem.

Illud etiam præcipue curent, vt cognita perspectaque planè habeant omnia, quæcunque ad huius ecclesiæ ritus, caeremonias, instituta, decreta, constitutiones, atque adeo institutiones cuiusvis generis pertinent; eaque ipsa eo maiori studio, libentiusq; seruent, atq; exequantur, vt reliquos ecclesiasticos homines suo exemplo trahant, incitentq; vehementer ad eadem ritè exequenda.

Prælectionibus sacris, & cõcionibus, & ecclesiasticis conuentibus, & alijs disciplinæ ecclesiasticæ communibus exercitationibus, ante alios interfint; nisi ob grauioribus alias occupationibus magisq; necessariis a Reuerendiss. Archiepiscopo aliquando impediuntur.

Omnibus etiam Archiepiscopaliibus Vicarijs, atque Visitationibus ante alios promptè omnibus in rebus obediant, sacerdotibusque omnes reuereantur, seniores præsertim, in primisq; Vicarios Foraneos, Præpositos, & Parochos; quibus omnibus se se submittant, humilesque præbeant.

Ecclesiarum præterea, altarium, & omnis sacræ suppellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus studiosi sint.

In Diuinis item officijs, ac ministerijs ritè pieque celebrandis atque obsequandis, decentem cultum, summamque reuerentiam adhibeant.

In primis autem vitæ innocentiam, ac morum castitatem integritatemque, summa cura summoque studio perpetuò prosequantur.

Victus, ac vestitus, domesticaque suppellectilis moderationem clericali ordine dignam, concilijs prouincialibus, & diocesanis, alijsque Archiepiscopaliibus institutionibus & decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus, præter cõsuetas preces quæ Deo voce persoluuntur, mane primùm, deinde vespèri, orationi quæ solò mentis motu fit, mentalisq; propterea nuncupatur, oblatis omnes tum clerici tum laici vacent; vespèrique præsertim in conscientia penetratè accurato seueroque examine introeant, vt eam, si forte inquinata sit, emendent atque purgent.

Sacer-

Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis (nisi sæpius etiam id faciendum sit) peccata, si qua commiserint confiteantur; atque ita viuere studeant, vt quotidie Missæ sacrificium celebrare dignè possint.

Clerici verò, & laici octauo quoque die peccata sua confiteantur, & sanctæ Communionis Sacramentum sumant: quamquam id sæpius rariùsve facere debent, prout Confessarij iudicium illis præscribet.

Confiteantur autem semper eiusdè Congregationibus Sacerdotibus, à Reuerendiss. Archiepiscopo, vel Præposito Sancti Sepulcri constitutis.

Quòd si illis eiusmodi Sacerdotes propter locorum distantiam conuenire difficile graueve fuerit; tum commodiores alios confessores idoneos aliunde illis assignare Archiepiscopo vel Præposito liceat.

Vniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis illis ipsis Sacerdotibus, quos idè Præpositus ad hoc munus delegerit, generaliter semel confiteantur, ab eo tempore confessionem huiusmodi inchoantes, qui postremam pariter omnium peccatorum confessionem præstiterunt; nisi de aliquibus interdum aliter censeat Præpositus ex Confessarij consilio. Hac enim ratione in suscepto huius vitæ instituto firmius confirmabuntur, atque ad Deo inseruiendum magis ac magis excitabuntur.

Vitent quoq; diligentissimè, nè quæquam diligent singulari præ cæteris amoris affectu, qui vt plurimum inordinatus esse solet: sed equali omnes, pro singulorum ratione & statu, charitate prosequantur; illorum tamen familiari potius ac sæpius vtentes consuetudine, ex quibus cumulatiorem percipere spiritualem utilitatem possint.

De exercitationibus ad proximorum salutem iuuandam pertinentibus.

Cap. I I.

Postquam autem huiusmodi virtutibus tanquam firmissimis præsidijs instructi fuerint Oblati; tum virtutem illam, quæ in huiusce Congregationis

hominibus maximè oranium elucescere debet, quæque in salutis animarum desiderio atque auxilio in primis posita est, quam maximè excitare, atque exercere debent.

Quamobrem omnes in eam curam incumbant vehementer, vt ad omnia officia rectè obeunda se parent atque instruant, quibus via fit ad salutem animarum iuuandam & procurandam.

Quantò enim præstantiores in eo genere euadent, tantò melius suscepti instituti atque vocationis suæ scopum assequentur.

Maximam autem vim ad eum charitatis erga animarum salutem ardorem, non modò in mentibus concipiendum sed alendum fouendumque habent, quæ subduntur.

Nempè sancta consuetudo, exercitatioque pia precandi perpetuò retenta, atq; adeo in dies aucta; quæ veluti interprete Deum coram familiariter pij homines alloquuntur.

Sic enim diuino spiritu afflari, sanctoq; salutis animarum desiderio magis accendi solent.

Illuc etiam spectat, animo assidue cogitare, quam nobiles sint animæ & pretiosa in conspectu Domini; quanta literarum dignitas, quas proprio sanguine redimere filius Dei non recusauit; quamque præcellens opus sit, in eo salutari officio Dei cooperatores esse, quo nihil certè in terris maius, aut nobilius illustriùsve excogitari potest.

Ob oculos mentis præterea sempiternam gloriam sibi perpetuò proponant, quam mercedis loco, ijs qui nauiter minus hoc præstant, præparauit Deus: contra verò vniuersas pœnas ijs constitutas, qui rem tantam contemnunt, intueantur.

Sedulò præterea animaduertant, quanta veteris testamenti literis mandata hominis gratia fecerit Deus: Atque in eo potissimum cogitationem mentemque omnem figant, vt attentè considerent aduentum in terras Domini nostri Iesu Christi Filij Dei, diligenterq; perpendant, dum nobiscum in terris commoratus est, quanta desiderio salutis nostræ accensus fecerit, quantaque per-

pedus

pellus sit: cogitent denique hominum animas, ipso angustissimo Christi Sanguine redemptas, & ablutas fuisse.

Hæc si cogitent oblatores, iure ac merito sperari debet, talibus cogitationibus, quasi quibusdã facibus animum illorum ita accensum iri, ut nullus, vel maximus labor esse possit, quem illi subire recusent, nè pretiosissimi Christi Sanguinis fructus in ipsis, alijsq; ipsorum negligentia, aut culpa depereat.

Considerent præterea horribile animarum stragem, quam generis humani sempiternus hostis Satanas facit; quantum in illis perdendis sollicitudinem adhibeat; quibus utatur ministris; quã a laetate, sollicitudineq; quibus laboribus, & vigilijs scelesti illi ministri opus urgeant, infessis atque assiduis, iidemque perpetuis, & obfirmati.

Quare turpissimam rem, sese facturos existimare debet Iesu Christi ministri, si ita Domini sui voluntatem, dignitatẽ que suam, atq; sempiterna præmia parvipendant, vel à Christiana charitate, tam alienos se præbeant, ut à Satanæ ministris superari se sinant; patianturq; ut illi maiori studio ad se, & alios perdendos, quàm ipsi ad suam aliorumque salutem tuendam incumbant.

Sed illud quoque considerent, quãta, quamque ampla sit hæc messis; quanta spiritualium bonorum egestas; quanta gluttariter agentium penuria; quam pauci verò ministri, qui sancto desiderio accensi, suis neglectis commodis, terrenisque utilitatibus, solam Christi Domini nostri gloriam, animarumque salutem spectent.

Præterea sibi constituent ante oculos, plurimos maximosque labores, quibus sancti Apostoli pro animarum salute, dum in terris degerent, perfuncti sunt; atq; inter hos, S. Pauli in primis perpetuas vigilijs, itinera, conatus, & præclaras contentiones, atque actiones.

Respiciant innumerabiles Martyres, sanctos Episcopos, & Sacerdotes, qui sancto animarum amore flagrant, omnine laborum periculorumque genus libentissimo animo subierunt.

Ut autem etiam eorum, qui in misero peccati mortali statu perseverant, misere-

ri sciant, nullumque laborẽ ad eos tam ingenti miseria liberandos subterfugiant, immò verò libenti animo in hoc maxime laborent; secum ipsi cogitent, quãtis in calamitatibus, periculis, horribilibusque malis versentur, qui peccato mortali adstricti tenentur.

Hæc profectò omnes, in quibus aliqua lux pietatis residet, mouere, & vehementer afficere debent, ad animarum salutem studiosè quærendam, curandamque.

Porrò autem se ipsos ad id muneris rectè accurateque obeundum vtilis idoneosque præstabunt; primùm quidem, si in virtutibus illis, de quibus dictum est, ad ipseendis atque exercendis, quibus diuini honoris, & gloriæ, animarumque salutis studium acquiritur, & nutritur, maximam operam adhibuerint.

Deinde autem, si externis etiam instrumentis atque subsidijs, quæ non parum hominum salutem iuuant, ut instructi sint, non vulgarem operam dederint.

Sed ita tamen, ut per huiusmodi adiumenta, se tantum spirituales fructus colligere posse sperent, quantum diuinam gratiam iuxta Dei summæ providentiæ ordinem cooperari crediderint; qui bonorum omnium, tam naturalium, quàm supernaturalium auctor est, quiq; propterea omnia ad suam gloriam vult referri.

Hæc autem, quæ externa subsidia, atque instrumenta vocantur, diuinarum, & ecclesiasticarum, aliarumque bonarum literarum studia sunt; illa nempe, quæ præcipuè de rebus illis tractant, quæ ad proximi salutem iuuandam conferunt.

Ac propterea omnes huiusmodi studijs pro suo captu grauiter incumbere debent.

In studijs autem, actionibusque omnibus, mentem ab omni labe puram integramque conseruent; eaque omnia ad Dei gloriam, animarumque salutem referant; hocque sanctum propositum quotidie in suis precibus renouent, pieque Domino offerant, ac commendent.

Meminerint etiam perpetuò obedientiæ, quæ maxime propria est illorum

instituti, non minus circa studia ipsa, quam res alias omnes.

Quamobrem prompta, æquabilisq; animi alacritate, in ea studia incubere semper parati sint, quæ Reuerendissimus Archiepiscopus magis probauerit; idque tam in ipsa studiorum materia capessenda, quam in eorum ratione præscribenda.

Inter hæc autem instrumenta, de quibus modò diximus, connumeretur etiã, vel maximè ratio, ac via Diuini verbi prædicandi: quæ quidè eam verborum sententiarumq; grauitatem, eamq; vim spiritus complecti debet, quam dignitas, & præstantia huius muneris requirit.

Nam huius quidem muneris sue materia, siue finis spectetur, tanta vndiq; dignitas ostenditur, vt non facillè aliud excogitari dicere possit, quod illo præstantius sit, aut altius, aut magnificentius: si quidem omnia Christianæ religionis mysteria, ac sacramenta, omnes virtutes, omnia, quæ ad eiusdem religionis fidem, fideiq; fructus spectant, omnia denique, quæ à Deo ad homines proficiscuntur, & ad Deum proficiscentes homines tuant, verbi diuini nomine continentur.

Illud præterea præstat hoc idè munus, vt Dei cognitio in audientium animis in dies magis, ac magis seruetur, longèque propagetur.

Quod quidè naturæ vniuersæ finis est, ad quem condita omnia procreataque sunt; vt scilicet Diuinæ Maiestatis inexpressibilis amplitudo intelligatur, eaq; cognita, ad procreatoris sui gloriam omnia referantur.

Huc sanè hominum mentes diuini verbi Prædicatores conuertere contèdunt; hæc de causâ illorum animas sapientiæ luce illustrare nituntur, charitate inflammare, omni animi contentione permouere; ob id in omnem partem audiètes impellere conantur, modò diuini officij terrore, supplicijq; sempiterni magnitudine concutientes atque exagitantes, modò celestis præmij spe excitantes, modò diuinæ misericordiæ fiducia lenientes, semper autem à morte peccati ad vitam spiritualem reuocantes.

Hinc fructus ille præstantissimus, salus

animarum, oritur: qui quidem quantum faciendus sit, ex incredibilem animarum ipsarum dignitate conijci intelligere potest; quæ si cui fortè obscura est, clarissima Iesu Christi verba perpendat, animam vnã toti mundo præferemus.

Quid prodest, (inquit,) homini, si vniuersum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Eiusdem præterea res gestas omnes animaduertat.

Quid enim aliud ille voluit, cum è cælo descendit, labor iustissimam vitam in terris duxit, acerbissimam deniq; mortem subiit, quam hominum animas ab æterno periculo, & morte liberare? Hic certè laborum omnium susceptorum scopus, hic sanguinis effusi, hic Crucis, hic mortis fructus fuit.

Eo in opere adiutores ei sunt, qui verbi Diuini prædicationi operam nauant.

Quarè cum eo officio fungantur Diuini verbi Prædicatores, quo Christus ipse perfunctus est, ab eodemq; præstantissimo munere animarum salus pendeat; illius dignitatem præstantiamq; intuentes Oblati, maxima certè, tum verborum, tum sententiarum grauitate, vt diximus, maximaq; vi spiritus illud tractare debent, nihil eo neque vtilius homini, neque Deo gratius, aut acceptius, à quouis homine præstari posse pro certo habentes.

Colloquia insuper, quæ in familiari consuetudine sæpius haberi accidit, de iis potissimum, cum occasio dabitur, instituantur, quæ ad mores formandos, animarumq; institutionem planè christianam pertinent.

Fiât autem colloquium eò verbosum sententiarumq; pondere, vt hominum mentes ad id quod queritur, impellant, atque accendant.

Sed quamuis omnes quidem in procuranda, iuuandaq; animarum salute studiosi esse debet; nemo tamen, nisi prius re cum Præposito comunicata, quidquam tractet, siue spiritualem, siue aliam alteriusq; generis curam suscipiat.

Sed hæc tenus quidem de iis, quæ pro animarum salute Oblatis sunt faciendæ.

Vnum tantum superest præcipiendum, vt semel saltem, singulis mensibus in

Missa

Mitte sacrificio vntisquisque Oblatus Sacerdos pro ijs, qui de congregatione benemeriti sunt, precetur.

Omnes præterea Sacerdotes huius congregationis, si quem Oblatorum è vita migrare contingat, Missæ sacrificiũ pro eo celebrent, aut saltem in eo sacrificio precationem adhibeant.

De exercitationibus Oblatorum vitam communem simul degentium.

Cap. I I I.

HAftenus dictũ est, de ratione qua singuli se exerceant Oblati, vt suã ipsorum primũ, deinde aliorum salutem iuuent: deinceps quo pacto illi se gerant, qui in eisdem ædibus simul commorantur, communicque vtuntur victu, agatur.

In ædibus igitur sancti Sepulcri, atq; in alijs item eiusdem generis, in quibus simul commoratur Oblati, illi quidem, qui ecclesiasticum beneficium, cui residenti adiunctum est onus, nõ obtinent, omnes simul diuina officia precetq; horarias in oratorio enuncient; illis tamẽ exceptis, quibus Præposito iubente eo tempore in alijs muneribus versari contingat.

Festis item diebus, cum clericorũ, sacerdotumq; copia dabitur, & templum amplum adeo fuerit, vt Archiepiscopi iudicio fidelium hominum multitudinẽ capere possit, sine vilo ex loci angustia impedimento Confessionum audiendarum, & sacramenti Communionis ministrandi; tum sacrosancta Missa, tum reliqua diuina officia solennibus adhibitis ceremonijs canantur.

Quibus omnes eiusdem domus Oblati intersint, præter eos, qui vel in Confessionibus audiendis, aut alijs ministerijs spiritualibus obeundis occupati, vel domesticis rebus necessarijs, aliave iusta causa impediti, Præpositi iudicio interesse non poterunt.

Interim verò, dum exiguus adhuc Oblatorum est numerus, neque Ecclesia, vt decet ampla; ad eas Ecclesias se conferant, suas ibi præstantes functiones, ad quas iussu permissive Reuerendissimi Archiepiscopi eo nomine mittentur.

Sub vesperam quotidie in eodem templo sancti Sepulcri, atque in alijs eiusdem generis domibus Oblatorum, antiphona de beatissima Virgine Maria canatur, pro temporum diuinorumq; officiorum ratione; cui quidem orationi omnes eiusdem domus, & Sacerdotes, & Clerici, & Laici adsint.

Illa sibi, enuncietur psallenda de beato Ambrosio patrono huius congregationis, & ciuitatis, vnã cum oratione de eodem.

In omnibus ædibus, in quibus simul viuunt Oblati, à Præposito, aut ab eo cui ille iusserit, frequentes exhortationes apud illos habeantur, qui eiusdem domus sunt; quibus de huius congregationis instituto scopoque proposito, quã sepius agatur.

Frequenter autem per singulas hebdomadas, de rebus spiritualibus vicissim fiant colloquia, maxime verò de ijs rebus, quibus dirigi homines adiuuariq; possint ad viam peccatorum deserendam, & ad christianæ perfectionis firmitatem sequendam; atque de ratione item, qua tentationibus Satanae sit resistendum.

Proponantur etiam in his colloquijs remedia, quæ contra singula peccata vitiaque adhiberi oporteat; & rationes pariter, quibus prauis animi habitus amoueri, funditusque euelli possint.

De periculis præterea agatur, quæ vitæ spiritualis cursum comitantur, impediuntq; progressum; de auxilijs item, quibus illa propulsantur.

Et de ratione pariter, qua instrui homines debeant, ad sanctarum meditationum, orationisq; studium.

De ratione quoque subministrandi moribundis adiumenta, ad sanctè pieque in Domino moriendam; deq; alijs insuper rebus spiritualibus, quibus, vt Domino rectè seruiat, adiuuari proximus potest.

Aliquando etiam, cum Præposito, vel Præfecto spirituali visum fuerit, simul conferant Oblati singuli, quid eo die sibi in meditatione orationeue maiore, cum animi sui vi spiritualisq; gultu Dei benignitas communicare atque elargiri dignata fuerit.

T t 2 Et

Et quoniam Sacerdotes in hisce domibus collegiatis degentes, frequentes esse debent in confessionibus populi audiendis; illud quoque custodiant, ut singulis hebdomadis ter inter se de conscientiarum casibus disputationes, & consultationes ineant; quibus vnus præsit, quem Præpositus delegerit.

Bis saltem singulis hebdomadis, quarta scilicet, sextaque; feria, in ecclesia sancti Sepulchri, & in alijs similibus, de rebus spiritualibus publica habeantur colloquia; quibus vtriusque sexus homines interesse possint.

Singulis diebus festis sacra, vel concio, vel sanctarum scripturarum explanatio in eisdem ecclesijs fiat; cum scilicet copia dabitur Oblatorum, qui huiusmodi numeribus obeundis satisfacere possint.

Oblati, qui in Civitate sunt, in edibus autem vitæ communis domicilium non habent, sæpius per hebdomadam, tum ad sui consortij Præpositum, tum ad eedes sancti Sepulchri, cum exercitationes spirituales fiunt, accedant.

Qui in diocesi autem habitant, ad eiusmodi exercitationes obeundas, prout Præpositus sancti Sepulchri, pro locorum propinquitate, aut longinquitate celsuerit, ad Præpositum se conferant, cuius curæ commissum est consortium Oblatorum illius plebis, vicariatusve, aut regionis, in qua illi habitant.

Oblati, qui in Seminarijs educantur, Sacellum habeant proprium, aut ædiculam orationi dicatam, quod simul frequentius iussu, & cura Præfecti sui spiritualis conueniant; ibique præcipuas quasdam spirituales exercitationes, præter illas, quæ propriæ sunt ceterarum Seminarij clericorum, simul exequantur.

Cum autem Oblatum aliquem è vita discedere cõrgerit, ad Altare maius sancti Sepulchri pro eius anima à probatissimis Sacerdotibus iussu Præpositi sancti Sepulchri, primo quoque tempore, tres Missæ celebrentur.

Quod si is, qui è vita discessit, ex aliqua Oblatorum domo collegiata extiterit; ab eadem familia officium præterea funebre cõuentuale eadem de causa celebretur.

INSTITUTIONVM

Ad Oblatos pertinentium
Epitomes.

LIBER QVARTVS.

De ijs, quæ ad Oblatorum missionem
pertinent. Cap. I.

VM in locum aliquem mittentur Oblati, præstantissimæ istius actionis pondus, & dignitatem animaduertentes, secum ipsi magis, ac magis cogitent oportet, clericos homines ex omni christianorum numero diuinitus esse delectos, vt, cum [luminis,] tum [salis] facultatem atque deducant; vti erga alios omnes exercentes, cælestis illos sapientiæ luce illustrent, atque è tenebris peccatorum ad claritatem Diuinæ gratiæ euocent atque deducant; vti ta verò optimè instituta sale cõdiant, ac diuinis oculis gratos reddant: quod sanè, vt præstent perficiantque omnino, singularem quandam gratiam, per sacros ordines Diuinæ largitate sibi fuisse tributam meminisse debent.

Consuevit porro Deus munificentissimus, ac sapientissimus, cum seruum aliquod munus negotiumve hominibus iungit, ad illum ipsum trãsigendum vim quoque propriam, singularemque donum impertiri.

Mandasse olim Moysi Deum Iudaicæ gentis curam, omnium contumacissimæ, illique propterea ad hanc prouinciam facile administrandam, mansuetudinem planè singularem addidisse, ex sacris literis nouimus: sicuti, & Iosue aduersus Cananos summam rei militaris prudentiam, summamque virtutem; Salomoni sapientiam penè incredibilem, ad gentem sibi creditam regendam: Machabæis animum in impios inuictum.

Ita sanè hominibus sacro ordine initiatis, vnâ cum onere gratiam, & robur ad onus ferendum necessarium per Episcopi manus impositionem Deum tribuere minimè est ambigendum.

Quare

Quare cauendum porro diligenter ipsi est, ne, quod Apostolus monet, gratiam sibi a Deo collatam, [in vacuum accepisse] ostendant, illamque inanem reddant; quam Diuino consilio donatam sciunt, ut illam excitante, summo pereq; colentes, atque exercentes perpetuo, suam, & aliorum utilitatem, & salutem procurent; tum quidem Iesu Christi Domini gloriam preclaris studijs apud omnes amplificando; tum vero exemplum omnibus, quam optimum proponendo, quo mores vitamq; componant: cum illos certe, vel ob eam rationem maxime in altissimo dignitatis gradu, quasi in altissimo monte Deus collocauerit; & in conspectu omnium propositos esse voluerit.

Nam, ut Nautæ periculosis maris tempestatibus iactati, ad accensas in altis turribus faces iter dirigant cursumque contendunt; ita sane homines varijs in festissimi seculi agitati procellis, in sacerdotum vitam, ac mores, tanquam in lumina quædam clarissima oculos intendunt.

At verò cum huiusmodi viuendi ratio clericis omnibus debeat; quoniam tandem pacto se gerere debent Oblati, ad clarissimum istius congregationis institutum vocati, maximaque propterea in hominum expectatione positi?

Hi certe cum ante alios ad præclaras actiones in hac Diocesi præcipue præstandas diuinitus vocati censeantur, nisi diligentius, ac studiosius vocatione istâ obire assiduis vigilijs, indefessisq; laboribus se totos in hominum salutem impendere, ceterosq; demum omnibus in rebus singulari studio superare contendant; neque suo muneri, neq; diuinæ vocationi, neque hominum expectationi satisfacere, sibi omnino persuadent, oportet.

Cum autem in omnibus institutæ congregationis functionibus tales se præstare debent; tum maxime in missione omnium præstantissima.

Quæ quæ sibi fiuntur monita atque præcepta ad missionem pertinentis, perspicere diligenter, planeque custodire debent.

Principio igitur, quemadmodum periti

Agricolæ nihil in vite relinquunt, quod vel vitarum ortu impedire, vel progressum remorari, vel maturitati officere posse censeant, sed illud omne amputant, circunciduntq;: sic muneris sui obseruantes adeo esse debent Oblati, ut quæ a Diuini nominis propagatione, atque animarum salute aliena sunt, rejiciant prorsus, aboleantque.

Quare illud in primis curent diligenter, ne vlla in cultu ostentatio cernatur, nulla in sermone petulantia, nulla in moribus dissolutio, nulla in vita turpitudine.

Illud deinde maxime referre ad dignitatem clericalem conseruandam meminerint; omni loco omniq; tempore de rebus spiritualibus sermonem sæpe inferre: quod ut copiosius faciliusq; præstent, animam diuinarum rerum assidua commentatione pascant, memoriæque sacrarum historiarum commemoratione exerceant.

Et quocumq; tandem missi fuerint, vultu tibi, incessu, gestu, verbis, omni deniq; corporis, atq; animi moderatione, eam viuendi normam præferant, ac seruent, quam, & institutum congregationis, & Ecclesiastici ordinis ratio, & exemplum quod omnibus optimum præbere debent ad quos mittuntur, ab eis omnino expostulant.

Sciant autem, se muneris sui partes ed melius executores esse, quò plus probata vite exemplo ceteris hominibus præstiterint.

Meminerint verò etiam, magni referre ad hominum salutem, Ecclesiæ sacramentorum administrationem summa cum dignitate tractari.

Cum enim animus noster rerum sensibus subiectarum aspectu primum moueatur, ex his autem ad eorum, quæ sensus effugiunt, supernaturaliaq; dicuntur, considerationem, & amorem homines excitentur, ac traducantur; nihil omnino illis prætermitti debet eorum, quæ ad res sacras cum dignitate atq; amplitudine extrinsecus etiam tractandas ad ministrandasque spectant.

Ut autem S. Apostolis in huiusmodi missionis genere vnusquisque Oblatorum magis, ac magis pro sua virili similis

fiat; quod sub oculis hominum viliora, difficiliora ve factu erunt ea, ad quae ob- eunda missi fuerint; ac denique quod plus pro animarum salute, & Dei gloria pati illos oportuerit; eo alacriori fidentio- riq; animo inunctam missionem am- plectantur, exequanturq;.

Ceterum, vt pie, & laudabiliter se ge- rant, missionisq; manus cum opus erit alacriter suscipiant, diligenterq; obeant, ac deniq; missionis muneri planè vere- que satisfaciant; Sanctos Apostolos, ac discipulos à Christo Domino multo- ries missos imitari studeant: qui sine v- lo humano presidio subsidio ve, primò per totam Iudæam missi, diuino auxilio, & benignitate freti, inunctum munus fortiter prestiterunt; atque eam eiusdè prouidentia, & cura, spem, animiq; vir- tutem conceperunt, vt deinde per totù orbem Christi nomen humanis auxi- lijs destituti, ferre, prædicareq; non dubitauerint.

Horum igitur Sanctorum Apostolorum præclarum exemplum, diuinamq; men- tem imitati, in eum, qui in Christi Ie- su nomine illos mittet, omnem tum via- tici, tum cuiusuis alterius rei necessaria- curam omnino reiciant.

Si quid tamen sit, quod illum scire, qui mittit interesse animaduertant; illud eidem, siue Archiepiscopus ipse sit, siue Præpositus sancti Sepulcri, patefacere non omittant.

Auaritiam non solum omnem, sed leuif- simam etiam illius suspicionem pror- sus fugiant.

Redditibus præterea, fructibusq; benefi- ciorum Ecclesiasticorum, ad quorum cu- ram aliquo tempore gerendam mitten- tur, se nullo modo inferant.

Sed eo victu contenti, qui sibi ad Reue- rendissimi Archiepiscopi præscriptum assignabitur, vel literis patentibus, vel alia ratione explicandum, administra- tionem reddituum illorum Ecclesiasti- corum ab illis geri sinant, quibus id mu- neris incumbit, inunctum ve fuerit.

Nec verò Oblatorum cuiquam, aut emo- lumentum aliquod à quoquam, munus- ve vllum nè minimum quidem exigiq; pretij, aut esculentorum poculentorū ve cuiquam accipere liceat, quacumq; cau-

sa mittantur, & qualiacumq; sint ea ma- nera, quibus ex instituto congregatio- nis Reuerendissimi Archiepiscopi iussu fungi illos contingat; nisi si quid ab eo- dem Archiepiscopo eisde dari præscri- ptum permissum ve fuerit.

Neque in Diocesi tantum ista obseruen- tur, sed in Vrbe quoque, atque in omni prorsus actionum genere, ad quas mit- tantur.

Quintodecimo saltem die à suo disces- su, & de statu suo, & de fructu quem Do- minus per eorum labores donare digna- tus sit, Præpositum sancti Sepulcri per literas certiores faciât diligenter: Sin- gulis verò mensibus Reuerendissimum ipsum Archiepiscopum, aut Vicarium eius generalem: sed & citius etiam, si quid fortè contingat, aut si quid in ma- gis habeant, quod eidem celerius si- gnificandum sit.

Prorsus autè se itineri comitant, patentes literas Reuerendissimi Archie- piscopi à Præposito sancti Sepulcri ac- cipiant: qui tum literas illas, tum alia omnia ad missionem necessaria expedi- ri curet, illisq; præterea à Cancellario Archiepiscopali indicem plebium, & lo- corum quò quisq; mittendus est, descri- ptum accipiens tradat.

Vicarium deinde generalem, Visitato- res itè generales, ac præterea proprii illius plebis visitatorem ad quam mit- tuntur, si in vrbe sint, conueniant; vt si quid illi fortè habeant, quod eis signi- ficandum, præcipiendum ve sit, ante pro- fectionem accipiant.

In discessu demum à Reuerendiss. Ar- chiepiscopo benedictionem petant, il- loque absente, Præposito sancti Sepul- cri se sistant atque exhibeant, illorumq; monita omnia, accuratè cognoscant, ac tota mente complectantur.

Ad Vicarium Foraneum statim redi- ti proficiscantur, eisq; patentes literas ex- hibean.

Ab eodem quæ cuique loco, ad spiritus- auxilium necessaria sint, sciscitentur, cù eodemq; conueniant de diebus, statiq; horis, quibus in vnamquamq; illi sub- ditam paro. hiam venturi sunt, vt ille interim Parochos suos certiores matu- rè faciat.

Ut Parochus Dominico die, aliove pre-
cedente festo, populo significet, quo die
aderit Oblatus, pridieq; illius diei es-
dem populum de illius aduentu sono ca-
panæ admoneat; demum verò etiam cū
aderit, statim eodem campanæ signo il-
lus aduentum significet; eademque ra-
tione ad sacram concionem audiendam
eum tempus aderit, populam conuocet,
diligenter curent.

Festis diebus, quibus frequentior nu-
merosiorq; populus ad Ecclesiam con-
fluit, atque spiritualibus rebus maius na-
tus otium facilius incumbit, verbū Dei
pro viribus diuersis locis horisq; diuer-
sis prædicent; mane scilicet vno in loco,
cū missa celebratur; a prandio alio in
loco, cum rudiores homines fidei Chri-
stianæ docentur principia; & vespere alio
rursus loco, ante, vel post salutatio-
nem Angelicam, vt frequentie populi
occafio suadebit.

Alijs autem diebus, quibus populi se-
cularibus curis implicati, diutius in Ecce-
lesijs immorari prohibentur; summo ma-
ne, priusquam homines ad secularia o-
pera accedant, in vna parochiali Ec-
clesia prædicent; vespere autem illius
diei, in altera; nisi fortè aliquando pro-
pter alicuius loci vberiorum fructum,
alicubi diè totum commemorari opus esse
censuerint.

Nullò tamen loco vltra diem vnum an-
eius generis missionibus, vlla de causa
morantur, nisi Reuerendissimus Archie-
piscopus aliter iusserit.

Quibus autem locis Concionis causa oc-
cupari non sunt, ibi in audiendis Con-
fessionibus, si Sacerdotes sint, atque in
alijs spiritualibus curis se totos exer-
ceant; homines inter se dissentientes co-
ciliano; vitrum mundā, ac decenter sa-
cra loca, vasaque, atque omnis denique
supellex Ecclesiastica custodiantur, inspi-
ciendo, rudiores homines in rebus Chri-
stianis instituendo; in Scholis etiam eo-
rum, qui Disciplinati vocantur, & alijs
huiusmodi hominum consentibus, ad
virtutem religionemque capessendam
fratres; ac collegas hortando; aliaque
eiusmodi officia præstando, quæ ad ani-
marum salutem procurandam accom-
modata sunt.

Illà verò potissimam, quæ sequitur,
tum publice, tum priuatim omni studio
procurent.

Vt Doctrinæ Christianæ Scholæ in sin-
gulis Parochijs instituantur, restituan-
turve, atque ad præscriptum institutio-
num ab eorundem Priore generali tra-
ditarum augeantur.

Vt quotidianæ orationis vespertinæ
vsa singulis locis retineatur omnino, &
vbi intermissus est, restitatur.

Vt Matutina quoque oratio post auro-
ram statim instituat.

Vt ad Ecclesiam suam omni animi ala-
critate, & liberalitate benè instruendā,
& ornandam, atque augendam Ecclesia-
sticam supellectilem populus vniuersus
que promoueat.

Vt vel tempore sui aduentus, vel proximo
die festo post discessum, qui confessi
reperiuntur, sacram sumant Eucharis-
tiam, idemque deinceps sæpius fa-
ciant.

Quin etiam ad peccatorum omnium to-
tius superioris vitæ vniuersalem con-
fessionem repetendam illos studiose co-
hortentur; eamque ob causam curent
diligenter, vt industria Parochorum,
auctoritate Vicariorum foraneorum,
ad ea loca ad quæ ipsi mox vaturi sunt,
vel eodem tempore, vel proximo sequē-
ti die festo, ex vicinis Vicis oppidive
probatores complures vocentur sacer-
dotes; qui operam suam ad audiendas
confessiones omni cura studioque præ-
stent.

In eam verò etiam curam incumbant,
vt, qui sint tum cleri, tum populorum
mores, ex probatis viris diligentissime
perquirant, omniaq; notent libello ali-
quo, quæ emendatione egere videantur;
de quibus mox cum Reuerendissimo Ar-
chiepiscopo opportuno tempore agant.

Si quid autem eiusmodi offenderint,
quod præsens postulet remedium, Re-
uerendissimum Archiepiscopum, vel
eius Vicarium generalem certiore sta-
tim faciant.

Qui Sacerdotes erunt, quotidie Missæ
sacrificium celebrent eo loco, in quo co-
cionem sunt habituri: quæ quidem die-
bus festis post recitatum Euangelium
statim habeant; cæteris autem diebus

ante Missam, nisi aliter faciendum pre-
sens populi suaserit utilitas.

Qui verò Sacerdotes non erunt; tum à
Reuerendissimo Archiepiscopo, vel à
Præposito Sancti Sepulchri; quo die
primùm ab Vrbe erunt discessuri, tum
deinde, & singulis diebus festis, & sæ-
pè etiam aliàs per hebdomadam, à Pa-
rocho loci in quo erunt, vel à socio
suo Sacerdote cum bini mittentur, San-
ctissimam sumant Eucharistiam.

Cum primùm ad aliquem locum per-
uenerint, statim se ad Ecclesiam con-
ferant, ibique ante Sanctissimum Do-
minici corporis sacramentum per ali-
quod temporis spatium orent; tum ex
Parocho, aliisque Ecclesiasticis, & pro-
bis viris, proprios illius populi mo-
res, & abusus, & deprauatas consue-
tudines cognoscant, vt suis concioni-
bus vberiores fructus ea ratione inco-
lis pariant.

Perpetuò autem apud homines Ec-
clesiasticos, & Parochos potissimùm,
hospitentur; vel si Ecclesia vacet, sal-
tem in Ecclesiasticis ædibus, si fie-
ri possit.

Sicubi autem fortè Oblatus aliquis a-
lius domicilium habere comperiat, &
quò ipsi venerint; apud eum maneant,
Sacerdotali charitate, frugalitateque
quæ excipiantur, contenti.

Quæ de muneribus reiciendis, deque
litteris ad Reuerendissimum Archiepi-
scopum, & ad Præpositum Sancti Sepul-
chri sæpius dandis, aliisque multis in mis-
sione præstandis præscripta sunt, ser-
uent diligenter, ac præterea etiam quæ
eunque in tertio libro Constitutionum
Oblatorum, eum titulo [de pijs exerci-
tationibus singulorum Oblatorum ad
disciplinæ spiritualis incrementum,] &
eum titulo, [de exercitationibus ad pro-
ximorum salutem iuuandam,] notata
reperiuntur.

Illud quoque meminerint Dominica
voce admoniti, vt [quamcumque domum
ingrediuntur, (&) pacem illi domui pre-
centur,] & pro ratione suæ missionis,
vt vera pax inibi existat, omni officio
efficiant.

Reuersi à missione, Præposito sancti Se-
pulchri litteras patentes restituant, v-

easdem iterum, cum denud mittentis,
accipiant.

Hac igitur ratione se gerant Oblati,
cum aliò mittentur, hæc omnia seruent
diligenter, fideliterque præstent.

Hæc enim Congregationis Oblatorum
præstantiora sunt munera, vtilioresque
functiones: quare, & his potissimùm
ad Ecclesiæ Mediolanensis dignitatem
amplificandam, vniuersæque Diocesis
utilitatem procurandam, enixè incum-
bendum est.

In laboribus autem missionum, alijs
ve alterius generis nauiter suscipiendis
atque exequendis, crebrò tum corpo-
ris, tum animi vires excitent spiritua-
lium præmiorum memoriæ, quibus Ob-
latorum, tum ingressum ipsum in con-
gregationem, tum singulos hosce labo-
res Sanctiss. Pontifex Gregorius XIII.
summa charitate susè lateque profes-
tus est.

Atque ea quidem spiritualia præmia,
hæc planè sunt.

Concedit enim Summus Idem Pontifex
omnibus quidem primùm, & singulis
congregationis Oblatis, qui & nunc, &
deinceps vnquam erunt, qui totius an-
teactæ vitæ peccata confessi, Sanctissi-
mum Eucharistiæ Sacramentum sum-
plerint; plenariam omnium peccato-
rum suorum Indulgentiam, & remis-
sionem:

illis quoque, qui die festo S. Ambrosii,
S. Simpliciani, & Epiphaniæ Domini,
Missam deuotè celebrauerint; pena-
riam Indulgentiam.

Præterea in cuiuslibet ipsorum mortis
articulo, nomen [Iesus, & Mariæ,] deu-
otè invocantibus, plenariam Indul-
gentiam.

Item quoties sacramenta ministrabunt;
Indulgentiam vnus anni.

Item quoties ex missione prædicabunt;
Indulgentiam trium annorum.

Item quoties exercitationes, & functio-
nes alias ad Dei cultum, & proximi sa-
lutem præstiterint; Indulgentiam vn-
ius anni.

Item quoties ex congregationis insti-
tuto simul congregati, colloquutionibus,
colloquijsve spiritualibus, aut lectio-
nibus sacris, hortationibusque, aut alijs pijs

exercitationibus, per semihoræ spa-
tium vacauerint, aut ad canendas Lita-
nias, aut recitandam Antiphonam Bea-
tæ Mariæ, [Salve Regina,] vel aliam
pro temporis ratione; Indulgentiam
centum dierum.

Item quoties examen conscientie agat,
futuræ meditationis argumentum acci-
pient, aut rationem peractæ medita-
tionis confessario, aut Præfecto spi-
rituali reddent; Indulgentiam vnus
anni.

Item quoties Rosarium Beatæ Mariæ
Virginis recitauerint, qui consueuerint
saltem singulis Sabbatis, & vigilijs fe-
storum dierum eiusdem Mariæ Virgi-
nis illud recitare; Indulgentiam vnus
etiam anni.

Item quoties pro Oblato defuncto ex
instituto Congregationis orabunt; In-
dulgentiam trium annorum.

Item quoties peccata confitebuntur, aut

Missam celebrauerint, septem annorum
Indulgentiam.

Quantum peccet, qui præscriptas con-
stitutiones non seruauerit.

Cap. I I.

QUOD autem ad harum præscri-
ptionum Constitutionumque v-
sum tenendum, ac seruandum
attinet, licet ad præclaram animi in-
stitutionem, atque ad veræ religionis,
omniumque Ecclesiasticarum Virtutum
consecutionem, progressumque spiri-
tualeni, perutiles atque per necessariæ
illæ sint; si quem tamen eas aliquando
non seruare contigerit, non plus illum
tunc peccare declaratur, decerniturque;
quàm præuicationis ipsius, operis-
ve in quo peccatum est, ratio alias pos-
sulet.

L A Y S D E O.

*Institutiones Seminarij, quæ hoc loco imprimendæ erant,
propter nonnullum impedimentum coacti sumus
in finem usque huius quintæ Parisi differre.*

CON-